Ч. 110. Середа 31 (18) мая 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Погром росийскої фльоти.

Наконець надійшла сподівана від давна велика морска битва на мори межи росийскою і японьскою фльотою і зробила таку несподіванку, якої не припускав ніякий прихильник або противник котроїсь з воюючих сторін. Як о битві під Мукденом, так і о морскій битві коло Цушіми можна сьміло сказати, що такої битви ще доси не бувало. Загальний погляд майже в цілім сьвіті був такий, що росийска фльота, коли не переможе зовсім японьску, то бодай наробить її великої шкоди. Переважно припускано, що Японці може з великим трудом поборють росийску фльоту. Того однакож майже ніхто не думав, щоби Японці так страшно розбили фльоту Рожественского, як то тепер щораз більше показує ся. Якаж важка судьба зависла над росийскою фльотою і еї адміралами! Росия не має нині майже ніякої фльоти воєнної, бо ті судна, що ще лишили ся, нездібні до нічого, а з ними остала ся лиш слава, що Росия мала колись воєнну фльоту. Тай подібна судьба стрітила адміралів росийских Макаров, Вітгефт і Єнзен погибли під Порт Артуром; Рожественский пішов зі своїм кораблем коло Цушіми під воду. Отсе сумний конець цілої росийскої акциї на мори. Тепер можна вже напевно сказати, що Росия стратила пановане на Тихім океані і мабуть вже ніколи єго не відзискає. А для сьвіта, що дивить ся на ту сумну і небувалу подію, остаєсь бодай тота відрада, що чей тепер вже близький конець тому проливови крови, тій війні, котру викликала захланність, охота легкої наживи та честилюбивість малого гуртка людий. — В слідуючім подаємо депеші про битву коло Цушіми.

Льондон 30 мая. Як доносять до „Daily Mail“ з Вашінґтону, департамент маринарки одержав телеґраму з Токіо, після котрої адміральский корабель Рожественского „Князь Суворов“ разом з Рожественским затонув.

Вашінґтон 30 мая. Після звіту адмірала Тоґо, оголошеного тутешним посольством японьским, удало ся Японцям зловити росийский кружляк „Володимир Мономах“, котрий мав вже затонути.

Льондон 30 мая. До „Daily Telegraph“ доносять з Токіо: Один росийский корабель воєнний приплив до Іваки (на 150 морских миль від Цушіми) і вивісив білу хоругов. В Іваки в шпитали японьского червоного хреста знаходить ся 300 по більшій части зранених офіцирів росийскої маринарки.

Токіо 30 мая. (Бюро Райтера). Урядово оголошують: Адмірал Тоґо доносить свому правительству, що страти росийскої фльоти в суботу і неділю були слідуючі: Затонули 2 кораблї, 1 панцирник, 5 кружляків, 2 кораблї добровольної фльоти, 3 контрторпедовці. Японці забрали 2 кораблї воєнні, 2 панцирники, 1 корабель добровільної фльоти і 1 контрторпедовець. Звиш 2000 росийских моряків дістало ся до неволї. Адмірал Тоґо додає в своїм звіті, що японьска ескадра вийшла без шкоди.

Токіо 30 мая. Бюро Райтера доносить: Адмірал Небоґатов і три тисячі росийских моряків дістало ся до японьскої неволї. Адмірал Рожественский, як здає ся, уйшов. (Пізнійша депеша повнисше доносить о єго смерти. — Ред.)

Токіо 30 мая. Бюро Райтера доносить: Японці затопили в битві слідуючі росийскі кораблї воєнні: панцирники „Бородіно“ і „Імператор Александер III“; панцирні кружляки: „Адмірал Нахімов“, „Димитрій Доньский“ і „Володимир Мономах“; панцирник прибережний „Адмірал Ушаков“; кружляки: „Сьвєтляна“ і „Жемчуг“; наконець перевозові кораблї „Конон“ і „Іртиш“. Крім того забрали Японці слідуючі росийскі кораблї воєнні: панцирники:

Біла вежа в Бохарі.

(З шведского — А. Роос).

Недалеко всхідних воріт в Бохарі єсть мала трикутна торговиця, де за довгими столами під шатрами сидить кількох гончарів і ті, що продають ремінь, порозкладавши свої товари. Трохи віддалік з боку сидить садівник Абдул; доокола него цілі гори жовтих кавунів, гладоньких яблок та мохнатих брескинь. Скоро хто іде торговицею, то Абдул закликає до своїх товарів давзвінким голосом.

— Просимо — каже — купіть! Купіть! Кавуни сьвіжі і холодні, як сніг на Беяр-Даґу, брескині такі солодкі, як губоньки красної дівчини, аж розпливають ся. Просимо, купіть!

Та й сьміє ся при тім. А єго чорні брови та білі зуби аж сьвітять ся з веселости.

Коло малої торговиці стоїть велика чотирогранна вежа, будинок старосьвітский. Грубі, побілені мури сьвітять ся на сонци; спадиста єї крища вкрита зеленими, поливаними дахівками. З того боку, котрим вежа обернена до торговиці, нема ані дверий ані вікон, лиш мала глипка на самій горі під кришею.

Абдул, що стоїть саме проти білої вежі, споглядає иноді цікаво на глипку. Але у глипці не видко нічого, хиба лиш сьвітить ся в ній на сонци червоний збанок з глини, що стоїть на тім маленькім віконци. Коло того збанка — в синявій темряві поза смугою сонічного проміня — покаже ся иноді ніби якась маленька, біла, вузонька ручка. Часом видко, як та рука сягне у збанок, ніби щось з него бере. Але більше Абдул ніколи нічого не видить.

А там на горі у білій вежи жиє поважний Чарібай, що служить у шкільника Мір Араба, де єго обовязком єсть позамітати часом школу та допильнувати, щоби був лад і порядок. Чарібай і єго жінка, поважна Хадрулла, виховали собі дуже старанно свою донечку, краснуФерґіяну, що жиє в тій комнатці, котрої віконце виходить на малу триугольну торговицю. В цілій Бохарі нема дівчини, що мала би густійшу чорну заслону з кіньского волоса, як та, що заслонює личко Ферґіяни, коли она виходить иноді зі своєю матірю на базар. А поважна Хадрулла, що майже через цілий день сидить там на горі коло своєї доньки, не дозволила би ніколи того, щоби она коли з відкритим лицем виглянула крізь глипку і дивила ся на людий на торговици — як то поганим звичаєм люблять робити другі бохарскі дівчата. Тому Ферґіяна й не видить більше сьвіта, як лиш тілько, що тоди, коли загорнена і заслонена виходить з своєю матірю. Але она чує гамір на торговици, чує, як закликають ті, що продають, як кричать осли і як гуркотять тяжкі вози в набором.

Одного дня о тій порі, коли на торговици було мало людий, іде Ферґіяна до віконця, щоби із глиняного збанка набрати трохи рижу, котрий там був спрятаний; при тім була так неосторожна, що потрутила збанок і він полетів з глипки в долину, упав на камінє на торговици і розбив ся на дрібні кусні.

Ферґіяна аж крикнула і виставила головку крізь глипку; подивила ся на черепи із збанка та заголосила на весь голос.

— Ой, мій красний збаночок! — крикнула она. — Падоньку нещасливий, що се стало ся, що я єго розбила! Такий був красний та пишний збанок! Ані одної скази на нім! Що-ж я наробила!

Молодий садівник підняв голову в гору, коли почув єї голос. Дивить ся на ню і видить, що у неї чорні очи і сьвітять ся — як зірки серед ночи.

Але Ферґіяна не дивить ся на него лиш на свій розбитий збанок. — Та ще й жменя рижу була в нім — нарікає она — а тепер ще й єго з'їдять пажерливі голуби.

Поважна Хадрулла через цілий той час сіпала свою доньку за спідницю. — Та бо що се тобі — каже — стало ся, моя донечко? А чи-ж яло ся тобі виглядати крізь віконце з незакритим лицем? Опамятай ся, доню!

— Ой, мамо — каже Ферґіяна, відступивши від вікна — як же мені памятати о тім, щоби заслонити ся, коли пропав так красний збанок, збанок, що не було на нім ані одної скази?

На другий день видить Абдул, коли глянув на глипку, що там стоїть вже новий збанок. Молодий садівник споглядав від тепер частійше на вікно, але не видів нічого більше, як лиш червоний збанок, що сьвітив ся на сонци.

Але в кілька днів опісля, коли Ферґіяна сіла собі з веретеном під саме вікно, щоби їй було добре видко ся, нещастє хотіло, що по-

„Орел“ і „Николай II“; панцирники прибережні: „Адмірал Сєневін“ і „Адмірал Апраксін“. Загалом затопили Японці 10 російских кораблів а 4 забрали.

Льондон, 30 мая. „Daily Mail“ доносить з Сеула: Адмірал Тоґо був в суботу рано майже зі всіма великими кораблями японьскими коло Мазампо. Росияни заплили всхідним каналом т. є. межи островом Цушіма а японьским побережем до Корейского проливу. Тоґо з найбільшим поспіхом поплив зараз на північ від острова Цушіми і побачив там російскі кораблї, надпливаючі в двох рядах. Тоґо приказав в тій хвили розпочати сильний огонь, а коли побачив, що серед російских кораблів зробив ся нелад, змусив їх, щоби плили щораз близше японьского побережа, де заатакували їх японьскі кораблї. Кілька атаків торпедових мали великий успіх.

Льондон 30 мая. Японьске посольство оголосило ряд телеґрамів адмірала Тоґо, з котрих виходить, що японьска сполучена ескадра заатакувала балтийску флюту дня 27 с. м. в день коло Цушіми і що бодай чотири російскі кораблї затонули. Ушкодженя японьских кораблів були не значні. Атак торпедовий настав вечером. Головна ескадра повторила атак дня 28 с. м., при чім кілька російских кораблів піддало ся. Росияни мали слідуючі страти: Затонули: 2 панцирники побережні, 5 кружляків, 2 кораблї від специяльної служби; 3 контрторпедовці; а забрані: 2 панцирники, 2 прибережні панцирники, 1 контрторпедовець і 1 корабель від специяльної служби.

Новинки.

Львів, дня 30-го мая 1905.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував комісаря Тад. Матковского старшим комісарем, а концепістів Стан. Свидерского і дра Тад. Хмелярского комісарями дирекциї поліциї у Львові. — П. Намістник іменував підофіцира Брон. Каминьского канцелістом Намістництва і призначив его до Самбора.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старшого комісаря повітового Казим. Вайдовского з Ланцута до Стрия, комісаря повітового Людв. Каспарі'ого зі Стрия до Львова і практиканта концептового Намістництва Володисл. Лопушаньского зі Львова до Ланцута.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені виїхав до Радехова.

— **Ґімнастично-вокальний вечер** устроює Товариство ґімнастичне „Сокіл“ в четвер дня 1-го червня в сали Фільгармонії у Львові при співучасти п-ні Ф. Лопатиньскої, п. Ів. Климка, п. Т. Шухевича, „Львівского Бояна“ і орхестри 80 п. п. Програма: 1. Келер Беля: Увертура з опери „Tempelweihe“ відограє орхестра 80 п. п. 2. Промова. 3. Вправи на копи — відділу „Сокола“ — при ґальопі „Позір“ в укладї д-ра Яр. Лопатиньского. 4. Кишакевич: „До бою!“, мужеский хор „Львівского Бояна“. 5. Вправи лісками — питомців дяківскої бурси (учеників „Сокола“) — при арії „По морю“, П. Вахняпина, (повість на орхестру, в інструментациї композитора). 6. Деклямация. 7. Вправи тростинками — відділу Сокілок і учениць „Сокола“ — при „Музиці до вправ“ Я. Ярославенка (повість). 8. а) Маскані: „Ария Сантуцци“, б) Лисенко-Василївска: „Хиба тілько рожам цвисти“, відсьпіває п-нї Ф. Лопатиньска при акомпаніяменті фортепяну. 9. Вахнянин: „Живем!“ — (в новім укладї) відсьпіває муж. хор „Львівского Бояна“. 10. Вежі на вільно стоячих драбинках — відділ „Сокола“ — при вальци „Любощі“ Я. Ярославенка. Фортепяновий акомпаніямент обняв п. Т. Шухевич. Початок вечера точно о $7^1/_2$ годині.

— **Еміґрация до Канади.** Канадийске правительство видало розпорядженє, що еміґранти прибуваючі до Канади мають виказати ся, що посїдають 250 К готівкою та білет до стациї, до котрої хоче ся доїхати. Виїмок робить ся лише для тих осіб, що їдуть до свояків і то лише о стілько, о скілько они зобовяжуть ся письменно опікуватись людьми, що до них прибули.

— **Огнї.** Дня 5 с. м. в ночи знищив пожар в селї Нагачеві, яворівского повіта, всї парохіяльні будинки крім мешкального дому, причім парох о. Михайло Кручковский потерпів необезпеченої шкоди в збіжу і господарских знарядах на поверх 5000 К. Огонь повстав від сусїда господаря, котрому згоріли всї будинки. Спалили ся також і чотири будинки двірскі. — В Угринові, станиславівского повіта, погоріло кілька загород селяньских, вартости 1220 корон. — В Пискоровичах, ярославского повіта, згоріли загороди Олекси Бенька і Петра Буцили, а шкода виносить 3500 корон. — В Скнилові, золочівского повіта, знищив пожар чотири господарства, вартости 3090 корон. — В Передмістю великім коло Рави погоріла коршма разом з цїлим хатним устроєнем. Шкода виносить 2500 корон. — В Вигоді винятинецкій, заліщицкого повіта, згоріло 5 загород селяньских, вартости 4765 корон.—В Хоросткові, гусятиньского повіта, згоріли три хати разом з будинками господарскими. Шкода 2300 корон. — В Ремизівцях, золочівского повіта упали жертвою пожару два господарства сільскі Федька і Івана Попадюків. Шкода 6931 корон. В станиславівскім повітї були огні в Ганусівцях, Микетинцях і Княгининї селї.

— **Під колесами поїзду.** В ночи на 22-го с. м. переїхав особовий поїзд, що ішов зі Львова до Самбора, перед стациею Калинів семеро коний, котрі з громадского пасовиска в Пинянах дістали ся якимсь способом на зелїзничий шлях. Колеса поторгали коний буквально на кусні.

— **Зловленє злочинцїв.** Перед кількома днями — як ми доносили — утїкло з вязниці в Станиславові трех злодїїв: Петро Євочко, Стан. Краспоїд і Мар. Маслянкевич. Тепер доносять із Станиславова, що всїх трех утїкачів зловила жандармерия між Богородчанами а Лисцем. Один із збігцїв переодїв ся в войсковий мундур.

— **Убийство.** В Золотниках, підгаєцкого повіта, в часї суперечки пробив баґнетом в коршмі перебуваючий там на відпустці вояк 55 п. піхоти Войтїх Гамарчук паробка Луця Дармограя, котрий помер на другий день від рани. О убийстві повідомлено войскову власть.

— **Пожерті дикими зьвірятами.** На основі статистики анґлїйского правительства упало у всхідній Індиї за послїдних 5 лїт жертвою тигрів 4.925 осіб а 1.996 пожерли вовки. Льви зробили смерть лише двом особам, що між иньшими есть доказом, що лев щезає все більше у всхідній Індиї. Тепер він показує ся лише в лїсах Ґіру, та й там находить ся мабуть не більше як 200 львів. Длятого князї тих сторін застерегли собі лови на льви яко княжий спорт, а иншим туземцям як і Европейцям полювати на льви заборонено.

— **Процес о пожар на кораблі.** В лїті минувшого року шкільні дїти з Нового Йорку

трутила веретеном збанок і той упав з вікна на землю та розбив ся на дрібні кусні.

Ферґіяна крикнула і вихилила ся через вікно.

— Падоньку мій — крикнула она. — Що-ж я наробила! Вже й по моїм краснім збанку! Розбив ся на дрібні кусні! Вже й дротар єму не поможе! Не що, лиш то я вже така нещаслива на сьвіті!

Молодий садівник, почувши крик Ферґіяни, підняв чим скорше голову до гори; дивить ся і видить, що у неї личко кругле і мягоньке, а таке румяненьке, як у бресквинї.

Але Ферґіяна й не дивить ся на него, у неї лиш збанок перед очима і она заводить: Падоньку мій! Вже й дротар єму не поможе!

Поважна Хадрулла сїпає доньку з цілої сили за спідницю та каже гнївливо: Що се донечко, хиба ти таки вже з розуму зійшла? Ще готові собі люди подумати, що ти ніколи того не учила ся, що яло ся молодій дївчині! Подумай лиш, яка піде зараз о тобі помовка!

— Ох матїнко — каже Ферґіяна, відступившись від вікна — як же менї о тім думати, коли мій найкрасший збанок вже пропав, такий був великий та червоний, а який прекрасний та з жовтими, широкими крисами!

На другий день, коли Абдул глянув знову на глипку в білій вежи, видить, що там стоїть на віконци новий збанок. Але хоч він опісля ще через кілька днів споглядав в гору, з красної Ферґіяни не видів анї слїду.

Одного дня в саме полудне, коли буває найбільша спека, коли, на маленькій торговици глухо і пусто, бо нїхто не купує а продавцї дрімають за своїми столами, встає Ферґіяна поволеньки з мати, на котрій лягла була спочити на полудне в своїй темній комнатці на вежи, а поважна Хадрулла спить тимчасом на подушках в найхолоднїйшім кутику. Ферґіянї від спеки схотїло ся пити та іде заспана, що аж заточує ся, до глиняної посудини з водою, що стоїть на землї. При тім переходить саме попід глипку і сама вже не знає, як то стало ся, бо така була заспана, що ліктем потрутила збанок стоячий на вікнї, а він перевернув ся і упав на торговицю та розлетїв ся там на дрібні кусні.

Ферґіяна крикнула з розпуки і таки головою та плечима влїзла у глипку.

— Падоньку мій нещасливий! — крикнула она. А се що знов стало ся! Ось і знову лиш самі кусні з мого малого, красного збаночка з двома ушками. Мав два ушка, а анї одно не було відбите. Доле-ж моя нещаслива! Якесь лихо мене вчепило ся, чи що!

Абдул, що дрімав, аж кинув ся. Дивить ся на ню і не може надивити ся. Видить, що у неї губоньки червоні, як ґранатовий цьвіт, а зуби біленькі, як перли.

Але Ферґіяна і не дивить ся на него; їй перед очим лиш збанок і она заводить: Хиба вже нікого на сьвіті така біда не вчепила ся, як мене!...

Поважна Хадрулла схопилась з постелї; лють єї взяла, аж дихати їй не дає, так тягне доньку за спідницю від вікна.

— Нещастє то, правда, та ще й велике, стратити такі три красні збанки, та ще й такі, з котрих нї один не мав нїякої скази, але ще більше нещастє мати таку доньку, що не уміє вести ся! Та чи тобі не прийшло на гадку, що як-раз напроти сидить молодий садівник, котрий може в сїй хвили дивить ся на тебе?

— Ох, матїнко моя — каже Ферґіяна, — відвернувши головку — кому би прийшов на гадку якийсь там садівник, саме коли пропав красний збанок, збанок з двома ушками, з котрих анї одно не було відбите?

В день опісля, а то була пятниця, школа Мір Араба була замкнена, а поважний Чарібай сидить в своїй комнаті на самій долинї вежі, закурив собі люльку та й задумав ся. Аж хтось пукає до дверий. Поважний Чарібай встає поволеньки, затягає на ноги виступцї, що стояли коло него, та іде отворити.

На дворі на сходах, котрими іде ся до чорних, зелїзом оббитих дверий, стоїть Абдул, молодий садівник. Поважний Чарібай, що єго зараз спізнав, витає єго своїм звичаєм з великою чемностию.

— О, брате мій, — каже він — яку же ти велику честь робиш моїй хатї! — І він просить Абдула заходити, веде єго темними, холодними сїньми до великої, трохи темної комнати. Там сїдають собі оба мужчини на землю, кождий на свою мату, а Чарібай приймає свого гостя люлькою.

— По правдї сказавши — відзиває ся поважний Чарібай — то таки велика честь для мого дому, що ти до мене зайшов. Що-ж би то було такого, що ти менї зробив таку радість?

— Менї казали, о Чарібаю — каже молодий садівник, — що у тебе єсть донька, така честна і так добре вихована, що в цїлій Бохарі такої би другої не знайшов. А що я вже давно задумав женити ся, бо слухаю заповіди блаженного пророка, то й прийшов тебе спитати, чи не мав би ти охоти дарувати менї сей твій скарб.

— На Аллаха — каже на то поважний Чарібай — цїла Бохара знає, що ти Абдуло молодець дуже лепський і благорозумний; я би й не міг бажати собі лїпшого від тебе зятя. Але чей вибачиш, брате, коли я, як то у нас

виїхали в товаристві своїх родичів на прогульку на море на помості корабля „Сльокум". Підчас прогульки вибух на корабли огонь, причім погибло кількасот дітий і старших осіб. В тій справі відбула ся оногди вже третя з черги розправа против капітана того корабля і за кождим разом присяжні судиї заявляють, що не можуть видати вердикту.

— **Перші загальні збори тов. „Вакацийна оселя"**, відбудуть ся у Львові, дня 12 червня о годині 4 пополудни в комнатах „Рускої Бесіди" з слідуючим порядком дневним: 1. Звіт в діяльности комітету „Вакацийних осель". 2. Вибір голови товариства, вибір членів виділу та їх заступників. 3. Вибір ревізийної комісиї. 4. Внесеня членів.

— **Із Станиславова** доносять: Кружок артистичний тов. „Руска хата" в Станиславові уряджує в четвер дня 1 червня н. ст. 1905 р. в своїх комнатах при ул. Казимирівскій ч. 10 торжественні вечерниці в честь Тараса Шевченка. Програму виповнять: Вступне слово др. В. Яновича, відчит про житє і значінє Тараса, деклямациї і продукциї музичні, відтак наступлять тов. забави. Вступ: для членів 40 сот., для нечленів 50 сот., для учеників 30 сот. Початок точно о 8 годині вечером.

† **Померли:** Денис Бошкович, родом з Угнова, дня 21 с. м. в монастири оо. Боніфратрів в Кракові, в 26-ім році житя; — Василь Стороняк, учитель в Камінці волоскій, равского повіта, дня 28 с. м. в 29-ім році житя, а 9-ім учительства.

Телеґрами.

Будапешт 30 мая. Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що небуло ніколи й бесіди о повіреню бр. Феєрваріму місиї утвореня нового кабінету.

Будапешт 30 мая. Палата послів відбула коротке засіданє, на котрім вела ся дальша дискусия над внесенєм Кошута. Відтак перервано засіданє з причини похорону ґр. Кеґлевича.

Берлин 30 мая. Японьский князь і княгиня Арісуґава приїхали тут, а на двірци повитав їх цісар Вільгельм і наслідник престола кн. Фридрих Вільгельм.

Париж 30 мая. Шлях зеїзничий з Гендей до Бордо задля подорожи іспаньского короля обсаджено войском. Відділи войска стояли у відступах по 50 метрів.

Кінчулїн 30 мая. (Пет. Аґ. тел.) Князь Фридрих Леопольд пруский приїхав нині рано до российскої головної кватири. На двірци повитав єго ґен. Ліневич.

Париж, 31 мая. Льондоньский кореспондент часописи „Matin" доносить, що з компетентної японьскої сторони заявлено єму, що Японія поставить тепер услівя мира, котрі будуть упокоряючі для Росиян. Кождий однак зрозуміє, що Японія не може нині ставити такі самі услівя, як перед трома місяцями. Японія не думає бути великодушною супротив Росиї. Чим довше буде війна тягнути ся, тим більші будуть жаданя Японії. Росия мусить заплатити за тяжкі жертви, які Японія поклала. Коли в Петербурзї не беруть того на розум, то послїдна поражка Рожественского не доведе ще до мира.

Білград 30 мая. Король розвязав скупштину. Вибори відбудуть ся в липни.

Білград 30 мая. Шефом нового кабінету іменований предсїдатель головного комітету радикальної партиї Люба Стоянович. Склад кабінету єсть слідуючий: Люба Стоянович — президия і справи внутрішні; Йован Цуєвич— справи заграничні і просьвіта; Никола Николич — справедливість; Йован Павичевич — господарство; Мілан Маркович — скарб; Тодорович — публичні будівлї; Михайло Живкович — війна.

Перм 30 мая. Дня 28 с. м. не допущено тут віча учителів. З того прийшло до ґрізних демонстраций серед котрих поліция надармо старала ся арештувати кількох людий. Демонстранти стріляли з револьверів і зранили одного поліцияна. Товпа кидала відтак камінєм і вибивала шиби. Завізвано войско, але оно не ужило оружия. В ночи товпа розійшла ся. Тепер вже тут спокій.

Вашінґтон 30 мая. Як доносить „Post", департамент маринарки одержав урядову депешу з Токіо, доносячу, що корабель российский „Князь Суворов", на котрім знаходив ся Рожественский, пішов під воду а з ним затонув і Рожественский.

водить ся, спитаю тебе, кілько би ти дав за мою доньку.

О то торгували ся тепер оба мужчини, аж наконець станула згода, а відтак затвердили єї многими увіренями і словами взаїмної почести. Тогди відозвав ся Абдул:

— Не загнївай ся на мене, поважний Чарібаю, коли я жадаю від тебе щось такого, що тобі може буде здавати ся незгідним зі скромностию і добрими обичаями. Я то добре знаю, що у нас так не водить ся, щоби суджений перед весілєм важив ся подивитись на свою молоду; але мене ось тут в серци аж палить від нетерпячки, бо я чув, що твоя донька як і чесна так і дуже красна і я хотів би тебе попитати, чи ти в своїй ласцї не позволив би менї на хвильку на ню подивити ся?

А поважний Чарібай відповів на то:

— Ніколи, о Абдуло, не можу на то позволити, щоби ти свою будучу суджену видів незаслонену; та же то було би щось нечуваного і цїлій Бохарі не сходило би то з дива, як би о тім довідала ся. Але длятого, що я тобі приятель і тебе поважаю, то позволю тобі, щоби ти на малу хвильку подивив ся на ню, але на заслонену. Піду зараз і приведу єї сюди.

І поважний Чарібай встав та пішов сходами в гору до комнатки своєї доньки. — Донечко моя — каже він — молодий садівник, що сидить онтам на долинї на торговици, прийшов до мене та сватає тебе. А що я знаю, що він чоловік лепський і роботящий, о котрім не можна нїчого лихого сказати, та що він крім того обіцяв ся вже заплатити за тебе відповідну суму, то я тебе єму обіцяв. Я ще на єго просьбу і длятого, що поважаю єго задля его знаменитих прикмет, згодив ся і на то, щоби він на хвильку побачив тебе, але заслонену. Ходи-ж зі мною на долину.

А красна Ферґіяна в плач і стала заводити.

— Ох, батечку мій, то ви хочете мене дати з хати, та ще й якомусь, котрого я не знаю? Доле-ж моя нещаслива!

Але поважний Чарібай сказав на то з повагою:

— Ти знаєш, Ферґіяно, що першим обовязком доньки єсть слухати того, що родичі в своїй мудрости о нїй постановили. Ходи-ж, ходи зі мною! — І Ферґіяна мусїла послухати, заслонила ся найгустїйшою заслоною та іде з батьком сходами в долину, а поважна Хадрулла тимчасом і собі іде за ними, не іде, а ледви лиш суне ногами. Входять до комнатки, де чекає Абдул. Чарібай і Хадрулла приступають до молодого садівника, але Ферґіяна як станула в дверех так і стоїть нїби стовпом.

Тогди Абдул просить свого тестя і тещу, щоби позволили єму приступити до своєї будучої молодої і сказати їй кілька слів. Они позваляють, а він підходить несьміливо до Ферґіяни та каже до неї: Не гнївай ся на мене, красна Ферґіяно, що я просив твого батька, щоби він тебе закликав. Прости твому рабови ту єго сьмілість.

А за чорною заслоною з кіньского волоса стало тогди ясно, заблисло двоє чорних очий, засьвітились рядки білих зубів.

— Добре, добре, — шепче тихим голосом красна Ферґіяна — добре, що ти преці раз прийшов, бо тепер не стало би вже менї збанків, щоби їх скидати.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на **4%** і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жаданє **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер" своїм членам на **6%**; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) **5%**; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до „Днїстра".

ЧЛЕНАМИ можуть бути тільки **члени обезпечені в „Днїстрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер" з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	1,783.673 К	Позички уділені .	1,616.402 К
Уділи членьскі . .	139.117 К	Цїнні папери . .	123.627 К
Фонди резервові .	26.576 К	Льокациї . . .	169.456 К
		На рахунку біж. .	81.968 К

Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого". — До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Інсерати
(оповіщеня приватні)

до всїх дневників краєвих і заграничних принимає виключно Головна Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї,

старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).